

MEDJUGORJE

**MARIÁNSKE
CENTRUM
MEDŽUGORIE**

101

**Radost'
zavládne
vo svete,
pretože ste
sa otvorili
môjmu
pozvaniu
i Božej láske.**

2. štvrťrok 2011

**NEPREDAJNÉ
ISSN 1338-4155**

Mirjana Dragičevićová-Soldová počas zjavenia 18. 3. 2011 v Medžugorí

Láska Matky Božej nás má meniť!

„Nech sa váš život stane radostným prežívaním Božej vôle v každom okamihu vášho života. Ja vás osobitným spôsobom dnes žehnám svojim materinským požehnaním pokoja, lásky a jednoty v mojom srdci i v srdci môjho Syna Ježiša (z posolstva Matky Božej z 25. marca 2011).

Matka Božia je milujúca Matka, ktorá nám podnecujúcim spôsobom v každom svojom posolstve prejavuje svoju nekonečnú lásku. Miluje osobitne každého z nás, má starosť o každého jednotlivca a je smutná, keď nedokážeme odpovedať na jej lásku a nevieme nasmerovať naše kroky podľa vôle jej Syna. Volá nás, aby sme sa vnútorne oslobodili od všetkých závislostí – na svojej práci, na novom zariadení svojho bytu, na chate, na nákladných rekreáciách, na túžbe po obdive od susedov a známych. Chce, aby aj naše srdce bolo slobodné a pripravené pre uvedomovanie si jej a Božej prítomnosti. Kto bol zamilovaný, vie, ako jeho srdce túžilo po prítomnosti milovanej osoby. Matka Božia chce dosiahnuť, aby sme si otvorili srdcia pre Božiu lásku a tak zakúsili, ako nás nekonečne miluje. Jej láska ešte nikoho nesklamala, je úprimná a dávajúca. Aj keby sme na ňu istý čas zabudli, ona nezabúda a láskavo nás prijme aj po dlhom čase. Čaká na naše obrátenie, aby nás mohla objasť a prijať do svojho milujúceho náručia. Kto nesebecky miluje, nemôže byť smutný a upadať do depresie.

Mnohí ľudia práve v Medžugorí zakúsili tento pocit šťastia. Naša cesta životom musí byť zameraná na prežívanie Božej vôle, čo nás naplní skutočnou radosťou. K tomu je potrebná modlitba a rozjímanie, aby sme lepšie spoznávali Božiu vôľu.

Pápež Ján Pavol II. bol 1. mája 2011 vyhlásený za blahoslaveného. Práve on nám ukázal krásny príklad, ako kráčať životnou cestou v každom okamihu v radostnom prežívaní Božej vôle. Cez jeho srdce sa prejavovala Božia láska k nám. Kráčal cez Máriu k Ježišovi presne podľa svojho hesla: Totus Tuus – Celý tvoj. Celý sa odovzdal Ježišovi a Márii a preto bol výrazným majákom pre hladajúcich pravdu a lásku. Svojím svedectvom života sa dotkol srdc mnohých mladých ľudí. Stačí si pripomenúť svetové stretnutia mládeže, ktorých sa zúčastnil.

Aj u nás na Slovensku sme mohli trikrát zažiť osobnú prítomnosť tohto svätca. Nech je pre nás stálym povzbudením jeho nezlomná láska k pravde, vytrvalé zdôrazňovanie skutočných hodnôt a neotrasiteľná viera. Preto si zapamätajme jeho úsmev a povzbudzujúce slová: „Nebojte sa!“

V modlitbe s vami spojení
vaši priatelia
z Mariánskeho centra Medžugorie

K javu

MEDŽUGORIE

1. časť

Dejinný, cirkevný a teologický kontext medžugorských udalostí

Páter Pervan s kardinálom
Dr. Christophom Schönbornom

Čoskoro nastane 30. výročie javu, ktorý sa začal v popoludňajších hodinách 24. júna 1981. Úkaz, ktorý dodnes neponecháva ľudí na pokoji. Jav, ktorý vyvoláva spory, má svojich horlivých prívržencov, ale aj ostrých protivníkov. Takých, čo zastávajú túto udalosť, tento úkaz celým srdcom – naplňa ich vnútornou hrdosťou na vieru cez konkrétnu skúsenosť. Títo ho podporujú, oslavujú, chvália. Lenže práve tak má aj odporcov, ktorí neváhajú použiť akýkoľvek spôsob, aby ponížili všetko, čo sa spája s pojmom „Medžugorie“. Je preto veľmi dôležité pristúpiť k tomu javu od jeho začiatkov – od prvých rozhodujúcich dní, a tak mať na zreteli dejinný a cirkevný kontext me-

džugorských udalostí, ako aj ich súvis s vierou. Ďalej treba zvážiť všetky faktory, ktoré nejakým spôsobom hrali akúsi úlohu v súvislosti s nimi, alebo ktoré možno s nimi spájať nejakým vonkajším či vnútorným spôsobom. Samotný jav som z blízkosti pozoroval od jeho začiatkov. Najprv som pochyboval, potom som získal vnútorné presvedčenie, že mladí ľudia z obce Bijakoviči neklamú, že sa ich zmocnilo niečo silné a vytrhlo ich to zo všedných dní a že sa vo svojom presvedčení nedali pomýliť a boli pripravení preň aj zomrieť.

Začiatok udalostí

Nezriedka sa zvykne tvrdiť, že všetko toto v Medžugorí povytváral a zmanipuloval vtedajší farár páter Jozo Zovko. To je notoricky falošný záver a úplne krivé obvinenie. Páter Jozo prišiel do farnosti približne osem mesiacov pred začiatkom zjavení, asi v novembri 1980, spolu s pátrom Zrinkom Čuvalom. Obaja boli tu vo farnosti celkom noví a neznámi. Ich predchodcovia, pátri Luka Sušač a Jozo Jolič, boli s ľuďom zrasťenými, a tí noví potrebovali čas na udomácnenie. Nemohli ešte po ôsmich mesiacoch pobytu vo farnosti tak

dobre poznať ľudí. Páter Jozo vizionárov vôbec nepoznal. Jedna z nich, Mirjana Dragičevićová, žila v Sarajeve a prichádzala sem k príbuzným iba v lete počas školských prázdnin. Keď prišiel páter Jozo na faru, našiel ju vo veľmi dezolátnom stave a ihneď začal plánovať stavbu novej fary. Na tento účel angažoval aj architekta a nakúpil materiál, najmä pre vodovodnú prípojku, kúrenie a elektrinu. Mal síce malú modlitbovú skupinu, ktorá bola v máji 1981 v Splite u prof. Dr. Tomislava Ivančiča. Odtiaľ poznal všetkých mladých ľudí z tohto spoločenstva, keď sem prišiel ako farár. No nik z vizionárov nebol v tejto modlitbovej skupine alebo na tom seminári, členovia tejto modlitbovej skupiny boli v záverečnej triede strednej školy. Sú i so svojimi rodinami ako veriaci farnosti aktívni ešte aj dnes.

Páter Jozo nebol však ani v tom okamihu, keď sa udialo prvé zjavenie v stredu 24. júna, vôbec vo farnosti. Keďže bol známy ako vynikajúci katechéta, podieľal sa na príprave katechetických príručiek spolu s Dr. Josipom Baričevićom v Záhrebe. Preto odcestoval v pondelok do Záhrebu, kde konal aj duchovnú obnovu u sestričiek v kláštore Ivanič. Ostal tam celý týždeň a vrátil sa domov sobotu popoludní. Prvé štyri dni prešli teda bez pátra Joza Zovku. Sám bol

prekvapený, keď po návrate zo Záhrebu navštívil svoju chorú matku Milku v nemocnici a od ženy z farnosti (Dragy Ivankovičovej) počul: „Páter Jozo, u nás sa zjavuje Matka Božia a vy tu nie ste!“ Z jeho strany je teda akákoľvek manipulácia vylúčená.

Možno bol páter Jozo v duchu svojej spirituality naklonený zjaveniam, lebo v mladosti bol na príhovor Lurdskej Panny Márie uzdravený z ťažkej očnej choroby. Bol mariánskym ctiteľom, no na začiatku nemal s vizionármi žiadne spojenie, ani ich nepoznal, ani ich nenavádzal. Všetci okrem Mirjany sa narodili na Podbrde. Jej rodičia pochádzali z Podbrda z obce Bijakoviči, ale ona sa narodila v Sarajeve. Otec Ivanky Ivankovičovej pracoval v Nemecku. Medzitým si postavil dom v Mostare, takže Ivanka tam skončila osemročnú základnú školu a iba v lete bola u svojej starej mamy v Bijakovičiach. Podbrdo bolo čosi ako slepá ulica celej far-

**Páter Slavko Barbarič
s pútníkmi**

nosti, od jeho domov už nevedla ďalej nijaká cesta okrem akéhosi chodníčka na vrch Crnica. Miestni obyvatelia boli robotníci a sedliaci, ktorí bojovali o prežitie.

Páter Zrinko bol veľmi prirodzený, trochu rustikálny, na slovo skúpy, ale dobrosrdečný kňaz, ktorý trávil svoj voľný čas v záhrade. Nebol to človek zahĺbený do kníh. V každej farnosti, v ktorej bol, sadil ovocné stromy v blízkosti fary, duchovné veci prenechával pátrovi Jozovi. Keď prišla reč na zjavenia, spočiatku iba mávol rukou. Nedal na detské príbehy, v deťoch videl predovšetkým detinských mladých ľudí, ktorých dačo nadchlo. Neveril im.

Deti – neskôr vizionári – boli v to popoludnie 24. júna 1981 vykoľajené zo svojich životných chodníčkov a začal sa pre ne jasný zásah, ktorý neočakávali, ktorý si neželali. Boli nadmieru ohromené a prekvapené, v prvom okamihu veľmi vyľakané. O iných zjaveniach ešte takmer nikdy nepočuli, iba hádam okrem Lúrd. Nevieme, čo sa v tom okamihu odohrávalo v ich hlavách, vidíme a vieme iba jedno: Odvtedy vystupujú presvedčivo, vydávajú svedectvo, a to bez bázne, napriek všetkým výstrahám a zastrašovaniu. A práve tieto prvé dni boli vo všetkom rozhodujúce.

Keby som bol presvedčený o akejkoľvek manipulácii zvonka, nezaváhal by som ani na okamih všetko poprieť, lebo od prírody som kriticky nedôverčivý. Keďže som od šiesteho dňa 30. júna sprevádzal týchto mladých ľudí, pozoroval som a poznával

po prvý raz tie udalosti a ich správanie, môžem s istotou povedať, že vtedajší tínedžeri neklamali, ani na začiatku, ani neskôr.

Pred týmto dňom sa mi nepodarilo ich spoznať, lebo v týždni, keď boli prvé zjavenia, boli sme s novicmi na výlete v kláštoroch v Bosne Srebrené. Vrátili sme sa do kláštora v Humci až v sobotu 27. júna neskoro večer. V nedeľu 28. júna som mal ranú omšu v Ljubuškách. Pritom som spomenul správy o zjaveniach v Bijakovičiach a povedal som také čosi, že musíme byť všetci opatrní, nesmieme prejsť s našou vierou do oblasti rozprávok, aby sa nám potom komunisti nevysmievali. Hovoril som, že nesmieme vyhľadávať znamenia, ale máme byť radšej znamením vo svete, a dal som im Gamalielovu radu: „Ak je tento zámer od Boha, obstoí, ak nie, pominie sa!“ Vyčkajme na rozuzlenie, postíme a modlíme sa za rozoznávanie duchov.

V prvý deň zjavenia vizionári odtiaľ vyľakaní zutekali. Videli vo svetle zjavenie na vrchu, ktoré im zakývalo a volalo ich. Najprv Ivanka a Mirjana a potom i ostatní – Milka Pavlovičová, Vicka Ivankovičová, Ivan Ivankovič a Ivan Dragičević. Všetci sa báli, tak o tom potom rozprávali svojim rodinám, no nik im neveril. Správa sa rozšírila po dedine. Na druhý deň ich priťahovala neviditeľná sila svetelného úkazu. Tento raz išli bez Milky a Ivana Ivankoviča, ale prišla Milkina sestra Marija Pavlovičová a malý Jakov Čolo, jediné dieťa matky Jaky, navyše už staršej ženy. Už na štvrtý deň v sobotu sa do veci zamie-

šala polícia z Čitluku. Popoludní jednoducho zobrala deti a zaviezla ich do ambulancie v Čitluku, aby ich vyšetřili, či sú zdravé a normálne. Lekári (Dr. Ante Vujevič a Dr. Darinka Glamuzina) nezistili žiadne chorobné zmeny. V pondelok na sviatok sv. Petra prišli pred ich dom dve autá – jedno policajné a jedna záchranka. Zobrali deti a zaviezli ich na psychiatrické vyšetřenie do Mostaru (Dr. Džudža), a potom ich odvedli do pitevne, aby ich vystrašili. Avšak všetky nálezy boli normálne. Nemohlo ísť teda o žiadnu chorobu. Toto všetko vykonala polícia na vlastnú zodpovednosť, protizákonne, bez dovoľenia rodičov. Od rodičov si mali pýtať dovoľenie, pretože všetky deti boli neploleté.

Vizionári z Medžugoria a ich úloha

Týchto šesť mladých ľudí bolo vtiahnutých do udalostí ako Pilát do Kréda: Mirjana Dragičevićová, Vicka

Ivankovičová, Ivanka Ivankovičová, Marija Pavlovičová, Ivan Dragičević a Jakov Čolo. V ničom neboli nápadní, nevynikali ani v modlitbe ani v zbožnosti, vedomosti, rozume alebo inteligencii. Mirjana bola určite najinteligentnejšia, najšcitanejšia, najzhovorčivejšia zo všetkých. Ostatní ostávali na úrovni obvyklých výrazov a školského vzdelania. Nemali vyššie školské vzdelanie a boli uprostred svojich tínedžerských rokov vrhnutí na obežnú dráhu čohosi, čo potom určovalo ich život.

Ako sme už uviedli, všetkých to prekvapilo, zatienilo, takže sa triasli a plakali a ušli (Tomu hovoríme „mysterium tremendum et fascinosum“. To znamená tajomstvo, ktoré vyvoláva aj zľaknutie, aj posvätnú túžbu.) Zaskočenie, dojatie, bázeň, útek a potom predsa len akési príťahovanie v nasledujúcich dňoch, či sa ten okamih nezopakuje. A keď sa zopakoval, boli prešťastní, nadšení. Zostávajú bez slov. To je typické pre biblických prorokov, utekajú pred po-

Mirjana v roku 1986

Ivanka v roku 1986

Marija, Ivan, Vicka a Jakov v roku 1984

slaním, no nemôžu byť bez neho, bez Pána, jeho blízkosti a skúsenosti s ním.

Nepochádzajú z vážených rodín, ale z priemerných dedinských rodín, z rodín robotníkov, jedna z nich z rodiny sarajevských robotníkov. Vickin a Ivankin otec pracovali v Nemecku, a tak živili svoje rodiny. Vicka mala aj súrodencov a žili s nimi aj matka a stará matka. Všetky ich živil otec Pero, ktorý pracoval v Nemecku, pričom prechádzal z miesta na miesto. Na začiatku zjavení mu hrozili, že mu odoberú cestovný pas, ak ich Vicka prisahou nepoprie. Čo by to znamenalo nechať desať ľudí bez chleba, ak mu zoberú pas? Hladať a nič nemať. Vicka sa však nemohla vzdať svojho presvedčenia. A podobne aj všetci ostatní vizionári.

Všetko sa dvíhalo proti nim, celá verejnosť, oni však ostali pevní. Nezapreli, čo sa im stalo, nemohli to zaprieť. Nedokázali ich odstrašiť ani hrozby polície, odvoz k lekárom do Čitluku, do Mostaru, ani zajatie susedov a ich odvoz na policajnú stanicu v Čitluku.

Pre nich kvôli zjaveniam prestal akýkoľvek súkromný život, vo dne v noci obliehali ich domy, ľudia ich chceli vidieť a porozprávať im o svojich potrebách, biedach a chorobách. Zostávali trpezliví, hoci boli na pokraji vyčerpania. Vyhrážky mocipánov boli stále silnejšie, no oni nepoľavili. Nebol to detinský truc, ale vnútorné presvedčenie. Ani keď ich odohnali z Vrchu zjavenia, na poliach ich prenasledovala polícia, ktorá ich chcela zajať a zavrieť, ani len zatknú-

tie farára pátra Joza ich nedokázalo pomýliť. Ba naopak, v ten večer, keď zatkli pátra Joza, malý Jakov pred sv. omšou, ktorú slávil páter Stanko Dodig, vzal mikrofón z kostolného oltára a odvážne povedal, že pátrovi Jozovi sa nič nestane, lebo ho ochraňuje Matka Božia. Odkiaľ nabral takú odvahu?

Keby to boli bývali všetko iba detinské predstavy alebo halucinácie, ako neskôr tvrdil biskup Zanič (pritom sa vie, že kolektívne halucinácie neexistujú!), keby to bol iba ich výmysel, bola by sa celá tá záležitosť skončila po dvoch mesiacoch. Prestalo by ich to baviť najneskôr vtedy, keď zatkli farára.

Pamätám sa na to, keď som ich po prvý raz stretol 30. júna približne o 9.30 h na fare, ako som im povedal, že majú zanechať ten nezmysel, ak je to všetko nechutný žart; že viera tu nie je nato, aby sa nám komunisti vysmievali a obracali nás na posmech. Bol som pritom rozhovore nanajvyš energický, ba až tvrdý, takže neskôr povedali, že som bol prísnejší než polícia. Záležalo mi na tom, aby nejakí vizionári z Bijakovič nevystavili vieru posmechu. Boli vytrvalí: „Vidíme a vidíme...“ Vynikali v tom najmä Vicka a Jakov. Mnohí duchovní alebo teológovia zabudli, že vizionári zostávajú napriek zjaveniam obmedzení a toto obmedzenie nosia so sebou. Quidquid recipitur, per/ad modum recipientis recipitur. (Čokoľvek je prijímané, prijíma sa primerane stavu prijímajúceho.) A oni to odovzdávajú primerane svojím schopnostiam.

Vizionári nemajú nijaké teologické vzdelanie ani žiadne uzavreté teologické štúdium, aby mohli dobre odpovedať. Zjavenia slúžia predovšetkým na to, aby posilňovali pravdu evanjelia, obrátenie, vieru, modlitbu a sviatostný život. To bolo ich úlohou pri všetkých doterajších podobných zjaveniach.

Ba samotné oslovenie „Kráľovná pokoja“ nie je vynálezom vizionárov. Osobne sa na to pamätám, ako páter Dr. David Zrno, františkán, ktorý žil v našej americkej kustódii, prišiel jedného roku ako starec do Medžugoria a spýtal sa vizionárov asi takto: „V Lurdoch sa Matka Božia predstavila ako ‚Nepoškvrnené počatie‘, vo Fatime ako ‚Kráľovná ruženca‘. Aké meno má tu v Medžugorí? Ako by sa

tu hcela volať?“ A pamätám sa, ako Jakov po zjavení povedal, že Matka Božia odpovedala: „Kráľovná pokoja“. Odkiaľ mal tento poznatok?

Aj keď sa začal školský rok, zotrvali pri svojich tvrdeniach a svojom presvedčení. Nasledovala šikana v školách, ktoré navštevovali. Mirjana musela vymeniť školy v centre Sarajeva pre neznesiteľné pomery a ustavičné provokácie. Možno aj to je príčinou, že jej zjavenia po jeden a pol roku na Vianoce 1982 prestali. Aj Ivan bol v malom seminári vo Visokom predmetom zádrapiiek zo strany spolužiakov, ale aj niektorých profesorov. Tiež Marija a Vicka mali v mostarských školách nepríjemnosti, takže Marija častejšie prichádzala k pátrovi Čavarovi do františkánske-

Vicka, Ivan a Marija 15. 8. 1985 v Medžugorí

ho kláštora a vyplakávala sa mu tam kvôli problémom v škole. Jakov chodil do školy tu a nemal zo strany spolužiakov nijaké väčšie problémy. No a Ivanka už nechodila do školy. Bola so svojou mladšou sestrou a s bratom doma u starej mamy. Dodnes nikto z nich nepoprel to, čo sa im prihodilo v ten osudný deň v júni 1981.

Ozvena vo verejnosti

Tá správa sa ihneď rozšírila po celom okolí a na tretí deň dosiahla dokonca ďalekú Ameriku, lebo mnohí museli v tých časoch pre neprijemnosti a kvôli práci vycestovať do zámoria. Telefónne vedenia do Medžugoria boli prerušené, lebo bezprostredne pred začiatkom zjavení vyhorel tamajší malý poštový úrad i stará telefónna centrála. Vyhorela aj stará ľudová škola, ktorú až do konca roku 1945 viedli františkanky. Tým bolo Medžugorie odrezané od sveta, ani farár sa nevedel zo Záhrebu spojiť so svojím kaplánom pátrom Zrinkom a ani on to nemohol urobiť z Medžugoria. Ale správa o tom sa bleskovo rozletela, takže už v nedeľu boli desaťtisíce ľudí na mieste zjavení. V pondelok na sviatok sv. Petra a Pavla to bolo asi 15 000 ľudí, lebo polícia narátala pri vchode do obce vyše 3000 áut, ktoré šli po úzkej ceste smerom do Bijakovíc. Farár stál nič netušiac a neisto pred farou a pýtal sa sám seba, čo tí

ľudia na tom vrchu hľadajú, kým celý kostol bol prázdny. Boli to doslova biblické scény, s akými sa stretávame v evanjeliových správach. Celý svet prúdil do Medžugoria. Všetci hľadali nebeský znak, pomoc a útechu. Všetci prahli po slobode a po Bohu. Vizionári sa stali akoby podobní ikonám, ale boli aj obeťami celého diania. Nemali nijaký súkromný život, vo dne v noci ich obliehali pútnici, ktorí prichádzali s rozličnými požiadavkami a potrebami.

Reakcie komunistických mocipánov a biskupa

Ako sme už uviedli, hneď sa zapojila polícia. Nasledovali represie voči ľudu, niektorí dedinčania strávili noc na polícii, miestna stranícka organizácia sa nachádzala v nepriaznivej situácii, v neistote a nevedela, čo má robiť. Stranícka špička v Sarajeve bola práve tak znepokojená, médiá boli plné negatívnych komentárov. Všetci v tom videli dielo chorvátskeho nacionalizmu, prebúdzenie duchov minulosti. Dovoľávali sa straši-

diel druhej svetovej vojny, najmä pre blízkosť Surmaniec bolo podozrenie na akúsi kontrarevolúciu, na klérofašizmus. Jedným slovom, nikoho neušetrili: ani vizionárov, ani dedinu, ani farára, ani františkánov, ani celý chorvátsky národ. Tú štvanicu hnali vpred televízni komentátori, ktorí plúvali svoj jed zo Sarajeva. Poprednými novinármi boli žurnalisti protichorvátskeho časopisu ‚Oslobodjenje‘. Vyhrážky padali zo všetkých strán. Dňa 4. júla na ‚Dan borca‘ (Deň bojovníkov) sa posielali z vý-

chodnej Bosny, z miesta partizánskych bojov za druhej svetovej vojny, jasné posolstvá proti Medžugorju a kontrarevolúcii. Vizionári boli v tom všetci nevinne, neboli vinní, ani povinní dať sa vziať do tej čudnej hry, ktorú sami nechápali. Opakovali iba to jediné: „Vidíme. Zjavila sa nám Matka Božia!“ Nijaké zastrašovanie alebo vyhrážky, ani policajné prenasledovanie na poliach nedokázali zabrániť ich tvrdeniam a presvedčeniu.

Táto zvesť sa dostala k biskupovi.

Biskup často cestoval do Lúrd, bol aj vo Fatime, putoval na mariánske miesta, bol v Syrakúzach pri plačúcej Madone, bol otvorený voči miestam zjavení. Stretol sa s farárom na fare v Čitluku a v Mostare. Farár navrhol, aby boli opatrní. Páter Jozo bol na začiatku úplne skeptický, nazdával sa, že ide o pascu tajnej polície. Jedna z vizionárok je zo Sarajeva, vraj fajčí a je prelietavou ‚pankáčkou‘. Deti sú farárovi neznáme, ako nový farár nemal ešte žiadnu príležitosť spoznať ich.

Komunistom sa farár nepáčil už v dedinke Posušje. Vyžadovali jeho preloženie, lebo údajne tam v očiach mládeže podkopával stranícku organizáciu. Tušil, že by mu to mohla podstrkovať UDBA (juhoslovanská tajná polícia), aby ho uvrhli do väzenia. Preto bol spočiatku krajne opatrný. Zoširoka sa vypytoval vizionárov a nahrával všetko na magnetofónovú pásku. Časom získal istotu, že ide skutočne o volanie samého neba. Pravdepodobne potom, ako sám uvidel Matku Božiu v kostole na chóre, kým sa predmodlieval ruženec a modlil sa ho spolu s vizionármi. Bol som svedkom toho, ako zrazu prerušil modlitbu, a potom sa nadšene modlil ďalej.

Deň naplnený modlitbou

V sobotu 21. mája 2011 sa v Žiline v Kostole Sedembolestnej Panny Márie uskutočnilo prvé stretnutie modlitbových skupín v duchu posolstiev Panny Márie z Medžugoria. Je v tom iste aj kus symboliky, že prvé stretnutie na Slovensku sa mohlo uskutočniť v chráme, ktorý je zasvätený Patrónke Slovenska. Preto osobitné poďakovanie patrí otcovi biskupovi Mons. Tomášovi Galisovi, ktorý láskavo umožnil toto modlitbové stretnutie.

Naplnený chrám privítal pútnikov z celého Slovenska. V sobotu chodí veľa ľudí nakupovať a navštevuje moderné chrámy obchodných nákupných centier, aby nasýtili svoje telesné potreby. Človek má však okrem tela aj dušu. Pútnici preto prišli do chrámu Matky Božej, aby nasýtili pokrmom svoje duše a oživil si svoje spomienky na Medžugorie.

Stretnutie usmerňoval duchovným slovom františkánsky páter Marinko Šakota z Medžugoria. Goran Čurkovič z Medžugoria a Natalia Beľajevová z Moskvy pripojili svoje svedectvá, ako Boh účinkoval v ich živote a úplne premenil ich život. Stretnutie však neobsahovalo len prednášky a rozhovory. Bolo predovšetkým modlitbou. Ruženec, adorácia, hodina milosrdenstva a najdôležitejší bod programu – slávnostná sv. omša.

Deň zasvätený potrebám ľudskej duše ponúkol príležitosť prehodnotiť svoje priority, viac sa zamyslieť nad svojím životom a s väčšou rozhodnosťou povedať svoje ÁNO Božím plánom v našom živote.

0 30 rokov neskôr

2. časť

(1. časť sme uverejnili
v čísle 100)

Všetci tí, ktorí ešte ani po tridsiatich rokoch nie sú ochotní prijať Medžugorie ako Boží zásah v tomto komplikovanom stave sveta a Cirkvi, sa musia zaoberať aspoň dnešnými znameniami času a porovnávať ich s tými zo začiatkov Medžugoria.

Je logické klást si otázky, či je dnes stav Cirkvi a sveta lepší alebo horší než vtedy a čo môže ľudstvo na tieto výzvy ponúknuť ako lepšiu odpoveď, ak bude ignorovať Medžugorie?

Páter Ivan Dugandžič OFM

Vrátiť Bohu miesto, ktoré mu patrí

Aj keď posolstvá Matky Božej často hovoria o pokoji, obrátení, pokání, pôste, modlitbe a čítaní Svätého písma, spoločným cieľom, ktorý sa má jej prostredníctvom dosiahnuť, je to, aby sa Boh znovu vrátil do centra ľudského života. Niektorí teológovia vravia, že sa tieto posolstvá veľmi zameriavajú iba na jednotlivca a príliš zanedbávajú hlavnú črtu dejín spásy, totiž Cirkev a svet. Ich cieľom je vraj iba zbožnosť jednotlivcov, a nie hlásanie kresťanstva v Cirkvi a vo svete. Taký dojem môže mať iba niekto, kto povrchno vníma posolstvá, no nevidí ich v súvislosti celého diania predchádzajúcich 30 rokov.

Matke Božej v jej početných posolstvách nejde o to, aby urobila zo zbožných ešte zbožnejších tým, že zbiera ich modlitby. Chce dosiahnuť, aby bezbožný svet opäť získala pre Boha. Preto pozýva Cirkev, aby objavila svoje poslanie v tomto svete a odpovedala naň. Všetky pozvania jednotlivcov a medžugorskej farnosti slúžia tomuto všeobecnému cieľu. Z obsahu mnohých posolstiev nie je ťažké vyvodiť, že Matka Božia pokladá bezbožnosť v dnešnom svete za Božiu najbolestivejšiu ranu. Preto pozýva: „V každej práci a v každodennom živote postavte Boha na prvé miesto!“ (25. 12. 1987). Toto posolstvo sa v rozličných variáciách často opakuje.

Posolstvo Matky Božej, ktorým zakončuje jedno storočie a začína nové, má priam programový charakter: „Skrze vaše ÁNO za pokoj a rozhod-

nutie pre Boha otvára sa vám nová možnosť pre pokoj. Len tak, milé deti, táto doba – storočie stane sa pre vás časom pokoja a blahobytu. Preto dajte malého novorodeného Ježiša na prvé miesto vo svojom živote a on vás povedie cestou spásy“ (25. 12. 1999). Kedykoľvek sa Matka Božia obracia bezprostredne na jednotlivcov, ktorí prijímajú jej posolstvá, je jasné, že má pred očami celý svet a jeho dejiny. O tom výrečne hovoria výrazy „storočie“, „čas pokoja“, „cesta spásy“. Jednotlivci sú však prostriedkami v jej rukách, aby sa to všetko uskutočnilo. Ani Ježiš sa neobracal na ľud ako taký, ale na jednotlivcov, ktorých vyzval, aby sa obrátili.

Úloha a problematika vizionárov

Vôbec netreba zatvárať oči pred istými ťažkosťami, s ktorými sa niektorí stretávajú, keď ide o Medžugorie. Počas začiatočných ťažkostí, spojených hlavne s citlivými teologickými otázkami o jave samotných zjavení alebo o obsahu posolstiev, ktoré prinášali vizionári v mene Matky Božej, sa časom dostávali do centra pozornosti stále viac samotní vizionári a ich život, ale aj ostatní medžugorskí svedkovia. Tu by sme sa nechceli zaoberať niektorými naozaj naivnými a teologicky neudržateľnými námietkami, ako napríklad, prečo nešli vizionári do kláštora a rozhodli sa pre rodinný život. Tí, ktorí kládli takéto otázky, zabudli, že aj povolanie ku kňazstvu a rehoľnému životu je Božím darom, nie je to voľba človeka.

Boh pôsobí vždy za konkrétnych podmienok ľudských dejín, v konkrétnych ľuďoch, ktorí nie sú iba subjektmi, ale aj svedkami jeho pôsobenia. Popri týchto bezprostredných svedkoch jeho pôsobenia je aj ďalší široký okruh svedkov. To sú všetci tí, čo boli rozličným spôsobom vtiahnutí do tohto pôsobenia a teraz sa dali dobrovoľne k dispozícii. A čím dlhšie plynie čas, o to dôležitejšia je úloha týchto svedkov, no súčasne je aj oveľa delikátnejšia. Stáva sa dôležitejšou preto, lebo stále sa treba vracieť k začiatkom, a delikátnejšou, lebo ich osobný život bol v priebehu času sledovaný ako pod lupou. Inými slovami – svedectvo ich života sa stáva dôležitejším než svedectvo slova. V istom nezáväznom rozhovore o medžugorských udalostiach pripomenul jeden účastník rozhovoru autorovi týchto riadkov, že v roku 1985 povedal – najťažšie bude ochrániť Medžugorie pred jeho svedkami. Veľmi dobre som sa pamätal na súvislosť, v ktorej sa to vyslovilo. Všetci svedkovia zjavení, počnúc vizionármi cez ich rodiny, kňazi, ktorí vtedy v Medžugorí pôsobili, až po širší okruh tých, čo zjavenia a posolstvá akceptovali, všetci boli pod ťažkým tlakom komunistickej tajnej polície. Tá sa im vyhrážala prenasledovaním, ak neprestanú hovoriť v mene Matky Božej. No nik sa vtedy nezľakol, ani zo strachu nezradil svoje presvedčenie.

Na druhej strane začínali sa pociťovať už vtedy, iba päť rokov po tých udalostiach, aj prvé známky ochabovania oného počiatočného nadšenia a návrat k vlažnému a polovičatému životu. Zároveň sa začali protivníci

Medžugoria vytrvalo prehrabávať v predchádzajúcom živote vizionárov, či by sa nedalo objaviť niečo, čo by mohlo znervózniť a odradiť dobromyseľných ľudí, ktorí sa zhromažďovali v Medžugorí. Pritom sa prirodzene rátalo aj s teologickou neistotou týchto jednoduchých ľudí a neraz sa dosiahol želaný cieľ. V tejto súvislosti bola vyslovená predchádzajúca veta a čas ju stále viac potvrdzoval.

Keď lepšie poznáme Bibliu a spôsob, akým Boh pôsobí na ľudí, potom nám bude jasné, že nikdy nepôsobí cez dokonalých ľudí, lebo takých jednoducho niet. Pritom zabúdame, že pokánie a obrátenie – umožnené Bohom – sú vždy novým začiatkom pre každého človeka, a to je v kresťanstve veľmi dôležité.

Biblia nám aj dosvedčuje, že Boh pôsobí vždy inak, než to ľudia očakávajú a že jeho pôsobenie neraz prekvapuje, ba priam mátie. Starozákonní proroci často neuspeli, lebo nehovorili to, čo chceli počuť vtedajší vladári a králi, ale hlásali im Božie slovo, ktoré im bolo nepríjemné.

Stačí rozpamätať sa na to, že aj Ježiš, potom čo odpovedal Jánovi Krstiteľovi, ktorý bol zmätený, lebo Ježiš nevystúpil ako prísny sudca – obrazne povedané – neoddelil plevy od pšenice a nespálil plevy v neuhasiteľnom ohni (porov. Mt 3, 12), pripojil vetu: „A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší.“ Ak niektorí našli dôvod v Ježišovom správaní a pôsobení, aby sa na ňom pohoršili, čo potom treba povedať o správaní nejakého svedka medžugorských zjavení? To ich však nijako nepozbavuje povin-

nosti, aby sa oni sami snažili žiť posolstvá, ktoré v mene Matky Božej odovzdávajú druhým. Uvedomujú si, že oči mnohých sú upreté práve na nich. Ani to však neznamená, že by ich prípadný nedôstojný život spochybňoval pravosť zjavení. Tak ako rozmanité Božie volanie k duchovnému povolaniu nie je súčasne pre jednotlivca zárukou, že nebude pokúšaný a možno aj odpadne, tak nie sú ani vizionári ničím zvlášť chránení. Aj oni sú pozvaní k ustavičnému rastu v duchovnom živote, no súčasne sú aj pokúšaní tak ako každý iný človek.

Nebezpečenstvo prispôbovania

Ježiš nielenže otvorene hovorieval o pokušení, ktorými prejdú učení-

ci, ale často hovorieval aj o nebezpečenstve prispôbovať sa svetu až po odpadnutie od viery. Ako inak máme pochopiť vetu: „Ale nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?“

Neuplynulo veľa času a aj apoštol Pavol vo svojom Liste Rimanom veľmi vážne vyzýva: „Nepripodobňujte sa tomuto svetu!“ (Rim 12,2). Človeku, ktorý silno zažil Božie pôsobenie, hrozí nebezpečenstvo, že časom pozabudne na počiatočný plameň viery a začne sa prispôbovať okoliu, ktoré nemá vieru za nič. Niekedy nás od Boha vzdiaľujú aj veci, ktoré na začiatku poslúžili zážitku viery, časom sa však stali dôležitejšími než viera sama. Z tohto hľadiska je poučné Ježišovo vyčistenie jeruzalemského chrámu. V chráme, kde predkladali obety zvierat, boli potrební aj predavači týchto zvierat, no aj zmeňárnici peňazí kvôli cudzím peniazom, ktoré mali pútnici so sebou. Ale v istom okamihu sa len toto pre týchto ľudí stalo dôležité. Zabudli na posvätnosť chrámu ako domu modlitby, a to si vyžiadalo Ježišovo ostré konanie.

Aj v Medžugorí sú predavači pamiatkových predmetov, ktoré by si pútnici chceli vziať so sebou. Aj taxikári sú potrební, aby boli k dispozícii, podobne aj hotely a reštaurácie, aby prijímali a pohostili pútnikov. To všetko je dobré, kým tí, čo sa tým zaoberajú, si uvedomujú, že pútnici neprichádzajú kvôli nim a ich práci, ale kvôli Matke Božej a posvätnosti tohto miesta. Keď sa na túto posvätnosť zabúda, keď je dôležitá už iba práca, ktorá sa neraz nezastaví ani pred podvádzan-

ním a klamaním pútnikov, tak to du-
chu Medžugoria priamo odporuje.
Takí ľudia nemôžu rátať s Božím po-
žehnaním, musia sa však naozaj roz-
pamätať na vážne Ježišovo upozorne-
nie, že vieru možno ľahko stratiť.

Hovorili sme predtým o užšom
a širšom okruhu medžugorských
svedkov. Všetci tí, čo akýmkoľvek
spôsobom žijú v Medžugorí alebo
z neho, sú svedkami buď pre Medžu-
gorie alebo proti nemu. Pútnici pozor-
ujú u tých, ktorých stretávajú, tak
príklad viery ako i nevery. Tí prví im
slúžia ako podnet a povzbudenie na
cestu vlastného obrátenia, zatiaľ čo
tí druhí spôsobujú pohoršenie a po-
sielajú tak do sveta prostredníctvom
pútnikov zlý obraz Medžugoria. Bis-
kup Erfurtskej diecézy v Nemecku
Joachim Wanke sa obrátil na svojich
kňazov a povedal, že mu je ľúto, že
stále väčší počet jeho kňazov žije
stále viac z Cirkvi než pre Cirkev.
Keby sa všetci tí, čo dnes žijú z Me-
džugoria, aspoň trochu snažili žiť aj
pre Medžugorie, potom by to bolo
v duchu posolstiev Matky Božej pre
túto farnosť. Z farnosti by sa mal
stať každý svedkom pre všetkých,
ktorí sem prichádzajú.

Ovocie obrátenia

Súčasný teológ (Christian Heidrich)
priznáva, keď hovorí o duchovnom
stave dnešného sveta, že pre sú-
časné médiá „je lákavejšie hovoriť
o zle než o dobre“. Ak sa chceme
o tom presvedčiť, stačí si pozrieť
noviny. Koľko negatívne ladených
nadpisov a jedovatých článkov! Li-

terárnymi bestsellermi sú, žiaľ, tie,
v ktorých sú senzácie s negatívnym
nádyhom. Ťažko nájsť v regáloch
moderných knižníc knihu, ktorá od-
porúča dobro, ani nehovoriac takú,
ktorá preniká k dobru, a tým pobáda
čitateľa, aby sa staval na stranu
dobra.

Pri pohľade na dnešný svet nemecký
básnik Gottfried Benn, ktorý dlho
pracoval v Berlíne ako lekár a dobre
poznal život tohto veľkomesta so
všetkými jeho chybami a cnosťami,
rozpráva v jednej zo svojich básní
o ľuďoch, „ktorých postretol“, ktorí žili
za veľmi ťažkých životných podmie-
nok, no napriek tomu sa v ich tvárach
zrkadlilo dobro a vlúdnosť. Svoju
myšlienku uzatvára zaujímavým pri-
rovnaním: „Často som sa sám seba
pýtal, kde sa berie vlúdnosť a dobro,
a odpoveď som nenašiel. Ani dnes
neviem, no musím kráčať ďalej.“ Av-
šak v každom prípade sú tí ľudia takí,
akí „by ľudia mali byť“. To značí, že
v ľuďoch vždy žije túžba po životnom
ideáli, ktorý sme kedysi mali všetci,
ale nie všetci ho dokázali uskutočniť.
O takých ľuďoch hovorí aj evanjelium.
Keď Ján Krstiteľ vyzýval svojich sú-
časníkov, aby sa obrátili (Mt 3, 1-12),
chcel ich urobiť ľuďmi, akými ľudia
majú byť. Vyžadoval, aby prinášali
ovocie svojho obrátenia, aby sa vrátili
k zabudnutému alebo zradenému
ideálu svojho života. Jeho volanie na-
sledovali tí, na ktorých sa Ježiš ne-
skôr obrátil so svojimi blahorečenia-
mi: chudobní, smädní, mierni, čistého
srdca... Vzdialili sa farizeji a saduceji:
boli presvedčení o svojej spravodli-
vosti.

Keď hneď v prvých dňoch zjavení smerovala k nám svoje pozvanie Matka Božia, chcela, aby sme sa obrátili, videli človeka takého, akým by mal byť v Božích očiach. Možno to nebola náhoda, že zjavenia pripadli práve na deň Jána Krstiteľa, ohlasovateľa pokánia a obrátenia. Jej volanie spochiatku mnohí prijali, aspoň sa to tak javilo. Začali sa modliť, postiť, pravidelne spovedať. Ovocie obrátenia sa prejavovalo u mnohých. Mnohým, čo preklínali, sa otvorili oči a uvideli, aká nezmyselná je ich viera, keď nepresťávajú preklínať. Cudzoložníci začali vidieť celú ošklivosť ich manželskej nevery a krásu vernosti. Alkoholici a narkomani nachádzali zrazu silu oslobodiť sa od pút závislosti.

Ale časom sa stále viac ukazovalo, že v človeku je veľký odpor zlého proti dobrému a že počiatočné nadšenie bolo často vystavované skúške, či sa nestratí. Tak ani dnes – po tridsiatich rokoch – volanie k obráteniu nestratilo nič zo svojej aktuálnosti počnúc prvými svedkami zjavení cez farnosť, ktorá má prisúdenú mimoriadnu úlohu, až po posledného pútnika, ktorý navštívil Medžugorie. My všetci sme ešte stále na začiatku cesty, ktorá vyžaduje deň čo deň nové rozhodnutie a úsilie.

Obrátenie sa nikdy nekončí

Mnohé z posolstiev Matky Božej pozývajú k obráteniu. Nie je to iba prosté

opakovanie tej istej piesne, ale možno v tom vidieť trvalú dynamiku a materskú pedagogiku, trpezlivosť s neposlušnými alebo nahluchlými deťmi. Potom ako Matka Božia začiatkom augusta 1984 odhalila, že medžugorskej farnosti pririekla zvláštnu úlohu a že jej bude dávať zvláštne poslanstvo, nasledovalo už v druhom poslanstve volanie k obráteniu: „Drahé deti! Vy vo farnosti sa obráťte. To je moje druhé želanie. Tak sa budú môcť obrátiť aj všetci tí, čo sem budú prichádzať.“ (8. 3. 1984).

Obrátenie nie je vecou jedného okamihu. Je to proces, ktorý trvá. Matka Božia raz použila základnú biblickú metaforu: metaforu cesty. Pretože obrátenie je Božím darom, treba sa preň rozhodnúť, pričom prijímame modlitbu srdcom, čo v ľuďoch prináša na svet radosť. Keď Matka Božia prešla od týždenných štvrtkových posolstiev pre farnosť k mesačným posolstvám každého 25. v mesiaci, rozšírila záber adresátov od príslušníkov farnosti na všetkých pútnikov: „Drahé deti,

chcem, aby ste pochopili, že Boh si vybral každého z vás, aby ho použil vo veľkom pláne spásy ľudstva. Nemôžete vedieť, aká veľká je vaša úloha v Božom pláne. Preto, drahé deti, modlite sa, aby ste v modlitbe mohli pochopiť, aký plán má Boh s vami.“ (25. 1. 1987).

Práve tak ako v prípade farnosti, aj tu hneď nasledovalo posolstvo ako pozvanie k obráteniu: „Drahé deti! Dnes vás chcem všetkých prikryť svojím plášťom a viesť na cestu obrátenia. Drahé deti, prosím vás, odovzdajte Pánovi celú svoju minulosť: všetko zlo, ktoré sa nahromadilo vo vašich srdciach! Želám si, aby každý z vás bol šťastný, avšak s hriechom to nikto nemôže dosiahnuť. Preto, drahé deti, modlite sa, v modlitbe spoznáte novú cestu radosti. Radosť sa prejaví vo vašich srdciach, a tak sa stanete radosťnými svedkami toho, čo si od každého z vás želáme ja a môj Syn. Žehnám vás.“ (25. 2. 1987).

Ako by sme nemali cítiť v tomto posolstve ozvenu Ježišovho pozvania: „Kajajte sa a verte evanjeliu!“ (Mk 1, 15), ktoré najsilnejšie vyjadril apoštol Pavol vo svojom príhovore k Filipanom: „Bratia moji, radujte sa v Pánovi!“ (Flp 3, 1). Radosť je vždy znamením autentického kresťanského života, lebo je ovocím prijatého evanjelia. Je tým, čo dnes kresťania dlhujú svetu.

Obrátenie vôbec nie je ľahký proces, ale je to dlhý boj človeka s jeho slabosťami. Preto Matka Božia vždy znovu pozýva k modlitbe ako k najsilnejšiemu prostriedku v boji proti hriechu. Zdôrazňuje: „Nemôžete povedať, že

ste sa obrátili, pretože váš život sa musí stať každodenným obrátením“ (25. 2. 1993). To zasa znamená: „Rozhodnite sa každý deň zasvätiť čas Bohu a modlitbe, až kým sa vám modlitba nestane radosťným stretnutím s Bohom.“ (25. 4. 2000). Pravdivosť tohto prisľúbenia môžu dosvedčiť iba tí, ktorí to pozvanie prijali a zažili skúsenosť radosti v modlitbe.

To je aj najlepšia odpoveď pre tých, čo sa pýtajú, prečo ten dlhý medžugorský modlitbový program pre pútnikov nie je nudný. Kým mnoho mladých ľudí víta začiatok každého nového roka v alkoholickom alebo nadrogovanom stave, volia si tisíce ich rovesníkov očakávanie nového roku v medžugorskom kostole a naplňa ich to pokojom a radosťou. To platí aj pre desaťtisíce tých, pre ktorých neznesiteľná letná horúčava neznamená prekážku, aby každoročne v auguste jeden týždeň strávili v Medžugorí.

Z čoho pozostáva jadro pravého pokánia?

Početné pozvania Matky Božej k obráteniu a pokániu nemajú v sebe nič temného, čoho by sa mal človek ľakať. Naopak, predstavujú pre človeka Bohom danú možnosť, ktorú treba radosťne prijať. Videli sme, že Matka Božia aj predtým pozývala farnosť a všetkých pútnikov, aby sa vydali na cestu obrátenia. Vrávi, že sú Bohom vyvolení a že Boh s nimi ráta vo svojom pláne spásy. Až potom nasleduje výzva na obrátenie, ku zmene života, ktorá nachádza najmocnejší podnet vo ve-

domí, že je človek vyvolený a nachádza si svoje miesto v Božom pláne.

To je celkom v súlade so zdravou kresťanskou teológiou, ktorá v pokání a obrátení vždy videla Bohom darovaný správny postoj človeka voči hriechu, ktorý sa prejavuje v jeho vnútornom stave a ktorý sprevádzajú zodpovedajúce vonkajšie skutky. Odpustenie, ktoré od Boha očakávame, nie je ovocím našich skutkov pokánia, ale je to Boží dar, ktorý v duchu svojho pokánia prijímame a opatrujeme. Pokánie neznamena predovšetkým to, že by sme nejakým konaním zmenili Božie úmysly s nami, ale že sa rozhodnejšie podriaďujeme jeho vôli a záchrannému plánu s nami. Pravé pokánie sa ďalej nevyčerpáva v dieľach, ktoré z času na čas konáme na vyvázenie našich zlých skutkov, ale má dlhé trvanie a je to namáhavý proces, ktorým musíme prejsť. A to takým istým spôsobom so zreteľom na uzdravenie rán z minulosti, ako aj so zreteľom na stále silnejšie vrastanie do tajomstva Božej lásky a milosrdenstva s nami.

Obrátenie má za cieľ úplný odklon od hriechu vo všetkých oblastiach nášho života a úplný príklon k Božiemu cieľu. Veď hriech je v skutočnosti popieraním Boha, ibaže si to veľa ľudí neuvedomuje. Je to skutočne slobodný pokus človeka žiť bez Boha. Pokánie nám pomáha, aby sme znovu postavili Boha do centra nášho života. Pomáha človeku vidieť samého seba v novom svetle ako stvorenie, ktoré vyšlo od Boha a je na ceste k nemu, z ktorej, bohužiaľ, môže zblúdiť. To sa dosahuje ustavične potrebným obrá-

tením. Hriech je, keď sa človek uzavrie do svojich vlastných, často veľmi sebeckých a pochybných plánov občas celkom diametrálne odlišných od tých, ktoré má s nami Boh. Je to pokus človeka zúžiť realitu života na svoj malý horizont tým, že ukazuje svoju moc a veľkosť, a pritom zabúda, že je iba Božím stvorením a jeho život sa môže vydať iba v spolupráci s jeho Stvoriteľom. Pokáním rozbíja človek túto úzkoprsosť a vystupuje z tejto izolácie. Otvára sa Božiemu slovu a podriaďuje sa Božej vôli. Človek, ktorý sa rozhodol pre obrátenie stále, viac očisťuje svoje srdce od všelijakých idolov, ktoré si často ani neuvedomuje, a prenecháva Bohu prvé miesto vo svojom živote. Ktosi výstižne povedal: Pokánie je spovedou viery. Iste je najťažšie, ale aj najúčinnnejšie a pre dnešný svet veľmi potrebné. Preto je natoľko prítomné v posolstvách Matky Božej.

Lekárske prehliadky me

Čo hovorí veda a medicína?

Vizionári sú psychicky a fyzicky zdraví, ich extázy sú pravé.

*Jediná otázka je: **KOHO VIDIA?***

Niet nijakých oficiálnych podkladov o tom, ako často boli medžugorskí vizionári podrobení medicínskym a vedeckým testom, no možno s istotou povedať, že v období medzi rokmi 1981 až 2005 ich prehliadalo približne desať odborníkov. Tu a tam z poverenia Cirkvi, niekedy súkromne. Nikdy predtým nebolo v dejinách zjavení toľko prísnych a obsažných prehliadok ako u medžugorských vizionárov.

Vizionárka Mirjana Dragičevićová-Soldová sa už nevie rozpamätať na toľké početné prehliadky. „Kto to má ešte vedieť? Na začiatku zjavení som bola dieťa a nazdávala som sa, že sa musím zúčastniť vyšetrení, aby som mohla všetkým dokázať, že naozaj vídam Matku Božiu. Z cudziny prichádzali lekári a psychológovia. Teraz chápem, že to boli ich súkromné prehliadky!“, vraví Mirjana. Posledné testy na nej vykonali v roku 2000 lekári z Inštitútu pre paranormológiu v Innsbrucku. „Boli tu viacerí lekári, medzi nimi jeden psychiater. Pripojili ma na všelijaké prístroje, na detektor lži, pod hypnózou ma priviedli nazaď ku zjaveniam, aby zistili, čo sa deje v mojej hlave“, opisuje Mirjana a dodáva, že súhlasila, lebo to slúži

Medžugoriu k dobru. „Ak to ľuďom môže pomôcť veriť, takže začnú Matku Božiu nasledovať, prijímať jej posolstvá, ak sa otvorí viac srdc, potom budem súhlasiť so všetkými prehliadkami.“

Vizionár Ivan Dragičević sa pamätá, že najviac testov sa urobilo medzi rokmi 1983 a 1987, keď ich robili francúzski, talianski a rakúski lekári pred zjaveniami a po nich. Väčšina prehliadok sa konala v Medžugorí, malá časť v Miláne. „Niekedy to bolo unavujúce“, rozpamätáva sa Ivan, „lebo sme robili tieto testy niekoľkokrát. Po každý raz s novými, modernejšími prístrojmi. Pýtali sme sa sami seba, prečo treba toľko testov, no Matka Božia nás povzbudzovala. Hovorila, že sa nemáme báť.“ Poslednú prehliadku vykonali francúzski lekári 25. júna 2005 vo výročný deň medžugorských zjavení. Bolo to na medžugorskej fare. Súčasne sa konali aj prehliadky vizionárky Marije Pavlovičovej-Lunettiovej. Na čele lekárskeho tímu bol prof. Dr. Henri Joyeux, francúzsky chirurg a karcinológ, profesor na lekárskej fakulte v Montpellier. Uznávanému profesorovi pomáhal Dr. Phillipe Loron, neurológ na parížskej klinike Salpêtrière, ktorý si

džugorských vizionárov

priniesol najmodernejšie prístroje na záznam a prehliadky. S ním prišli ešte ďalší štyria ľudia, dvaja muži a dve ženy, ktorí ešte v Medžugorí nikdy neboli a ktorí mimoriadne kriticky sledovali vizionárov. Jeden z nich bol špecialista na röntgenové snímky mozgu a dýchacích orgánov. Marija a Ivan, ktorým, ako tvrdia, sa Matka Božia zjavuje denne, boli vyšetровaní počas extázy i po nej. Výsledky prehliadok zverejnil prof. Joyeux o rok neskôr: „Naše vedecké závery sú jasné: To, čo sa deje v Medžugorí, je seriózne, treba to brať vážne.“

Je zaujímavé, že spomínaný prof.

Joyeux bol na čele francúzskeho tímu vedcov, ktorí vyšetřovali medžugorských vizionárov aj v roku 1984. O dvadsať rokov neskôr sa ich závery nezmenili.

„Zaznamenali sme veľký počet mimoriadnych javov, ktoré nazývame ‚zjavenia‘ alebo ‚extázy‘. Čo najpodrobnejšie sme ich analyzovali. Hľadali sme podvod tým, že sme stokrát kamerou a inými prístrojmi snímali tieto javy. Náš tím vykonával najprísnejšie psychologické testy. Jednohlasný záver bol, že mladí vizionári medzičasom vyrástli, všetci sú fyzicky i psychicky zdraví, tak v osobnom ako i rodinnom a spoločenskom živo-

Marija und Ivan während der Untersuchung am 25.06.2005

te. Dá sa povedať, že sú zdravší, než je všeobecný priemer vo Francúzsku,“ konštatoval prof. Joyeux. Takže veda znovu potvrdila, že to, čo medžugorskí vizionári prežívajú, je pravda, že ich extáza nie je ani vysnívaná, ani epileptická, nie je to ani halucinácia, ani hystéria a ich identita nie je narušená. Treba však povedať, na čo veda odpovedať nevie – s kým vizionári počas zjavenia komunikujú. Veda nevie, čo alebo koho vidia.

„Ani v jedinom okamihu sme nevedeli snímať nejaký obraz alebo zvuk osoby, Matky Božej, o ktorej vizionári vravia, že ju vidia a počujú. Mohli sme sa iba pýtať pozorovateľov tohto mimoriadneho javu“, vysvetľuje prof. Joyeux a zdôrazňuje: „Nepripadá mi na mysľ, aby tá najrozvinutejšia, potvrdiť alebo negovať, či sa Matka Božia zjavuje v Medžugorí.“

Nazdávam sa, že sa to nikdy nebude dať vedecky dokázať, ani len najmodernejšími testami. To musia povedať cirkevné authority. Spomínam si, že Cirkev od roku 1981 dodnes nikdy neodsúdila medžugorské udalosti. Pripustila ich, čo nebýva jej zvykom, keď tie úkazy nie sú vážne. Prečo sa ešte nevyjadrila? Jednoducho preto, lebo sa tie úkazy ešte neskončili. No neprekvapilo by ma, keby sa Cirkev potom, keď sa všetko skončí, pozitívne vyjadrila o týchto javoch, ktoré prinášajú prekvapujúce ovocie v dnešnom svete,“ pokračoval francúzsky vedec, ktorý je presvedčený o tom, že v Medžugorí sa dejú dôležité veci.

„Mnohých som podnietil k tomu, aby navštívili Medžugorie: zdraví a chorí, neveriaci a veriaci, skeptickí rehoľníci, vedci a jednoduchí ľudia,

**Francúzsky tím roku 2005
v Medžugorí**

mladí ľudia hľadajúci svoju cestu, ťažkí narkomani...“, pripúšťa prof. Joyeux. „Všetci sa z tohto miesta, z tejto atmosféry, ktorú vyžaruje, vrátili plní dojmov. Mnohí o tom rozprávali alebo vydávali svedectvo, iní si diskrétno ponechali pre seba to, čo prijali.“ K podobným záverom ako prof. Joyeux došli aj ostatné medicínsko-vedecké komisie, medzi nimi aj odborná komisia vtedajšej Biskupskej konferencie Juhoslávie, ktorá sa vypytovala vizionárov koncom 80. rokov. Jeden z jej členov bol psychológ Albin Novák. Pretože aj dnes je povinný mlčať, bol skúpy na slovo:

„Nenašli sme u vizionárov nijaké vybočujúce správanie, ich psychologický stav sa nelíši od stavu mladých ľudí v tejto oblasti“, povedal nám krátko a prezradil to napriek tomu, že pri svojej činnosti v Medžugorí po-

užívali metódu pozorovania a nekonali sa nijaké osobitné testy.

Títo šiesti vedci – štyria lekári a dvaja kňazi – odviedli vizionárov z Medžugoria a strávili s nimi šesť dní na okraji mesta Split v rozhovore a spoločenstve. V správe pre biskupov uzatvárali, že všetky opytované osoby sú „psychicky vyrovnané“, že niet u nich „nijakých duševných chorôb alebo sklonov ku psychopatii, ktoré by iste ovplyvňovali predpokladané nadprirodzené udalosti“ a že „sa nevyskytuje nijaká psychóza, ani kolektívna hystéria alebo podobné javy tohto druhu“.

Názor lekárov a vedcov nepresvedčil biskupov vtedajšej Juhoslávie o tom, že v Medžugorí sa zjavuje Matka Božia. Ostáva nám čakať na posudok Vatikánu.

Chronológia vyšetrení medžugorských vizionárov

Prvé vyšetrenie vizionárov sa konalo na policajnej stanici v Čitluky 27. júna 1981, štyri dni po začiatku medžugorských udalostí za prítomnosti lekára Ante Vujeviča. Druhé 29. júna, keď polícia odviezla vizionárov na psychiatrickú kliniku do Mostaru. V roku 1981 pozoroval deti aj americko-chorvátsky psychiater Dr. Nikola Bartulica (pozri MEDJUGORJE 94, str. 10-14), roku 1982 doktor sociálnej psychológie páter Slavko Barbarič, koncom roka 1982 a začiatkom r. 1983 slovenský psychiater a parapsychológ Ludvik Stopar, r. 1984 testovali vizionárov mnohí talianski odborníci. Francúzsky tím pod vedením Dr. Henriho Joyeuxa vyšetroval vizionárov so sofistikovaným vybavením od marca do decembra 1984. Ešte obsiahlejšie testy vykonala v roku 1995 francúzsko-talianska komisia zostavená zo 17 uznávaných vedcov. Roku 1998 sa konalo vyšetrenie na žiadosť medžugorského farského úradu, vedúcim tímu bol Dr. Andreas Resch, profesor teológie a odborník na hraničné oblasti vedy. Posledné vyšetrenie sa konalo 25. júna 2005. Všetky vyšetrenia vykazovali normálnosť detí a ich extáza počas zjavenia bola dokázaná pomocou prístrojov.

**Tridsať rokov zjavení
Matky Božej v Medžugorí
(1981-2011)**

2. časť
(prvú časť si môžete
prečítať v čísle 100)

SVET POTREBUJE BOHA

Nová doba je poznačená masívnym odpadom od Boha, ktorý vrcholil v ateizme komunistického typu. Na jednej strane teoretický ateizmus východu celé generácie oddialil od Boha, na druhej strane praktický materializmus západu človeka a materiálne veci natoľko urobil stredobodom života, až sa stal Boh akousi „okrajovou figúrou“. Alebo sa deje až to, čo dal Nietzsche prorocky prehovoriť svojmu „bezočivému človekovi“: „Kam sa podel Boh? Povieť vám to. Zabili sme ho, vy a ja... Čo sme urobili, keď sme odpútali Zem od Slnka? Kam sa to teraz pohybuje?... Nerútime sa ustavične? Neblúdime nekonečnou ničotou?“ Človek mnohonásobne opustil Boha, Boh tu už preňho nie je. Už Boha nepotrebuje. Vari už francúzski revolucionári nepoložili

v Notre Dame de Paris na oltár ženu – bohyňu rozumu, pričom volali: „Toto je náš boh!“ Zosadili Boha z trónu! Je očividné, kto za tým vlastne väzí: satan, od začiatku vrah človeka (Jn 8, 44), ktorý by chcel ľudí odtiahnuť od Boha do vnútra skazy; ktorý závidí ľuďom šťastie Božej lásky, ktorý by chcel zviest človeka k tomu istému hriechu neposlušnosti, pýchy a odmietnutia Boha, akého sa i on dopustil. Do tohto vývoja nám aj dnes Ježiš privoláva: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu!“ (Mk 1, 15).

Tieto Ježišove slová platili vtedy, platia ešte väčšmi aj dnes. Človek je vždy v nebezpečenstve, že stratí svoj stred, ktorým je jedine Boh a jeho kráľovstvo! So stále väčším odpadlivosťou od Boha v novej dobe začala aj Ježišova Matka, Matka Cirkvi, Matka všetkých ľudí mocnejší zápas

proti hadovi, ktorému rozšliape hlavu. Mariánske zjavenia v Paríži (1830), v La Salette (1846), v Lurdoch (1858), vo Fatime (1917) sú naliehavým volaním k obráteniu. Sú nástojčivým apelom k obráteniu. Medžugorie tvorí v tomto rade vrchol snáh nebies cez Máriu, Kráľovnú pokoja. Výzva na obrátenie a zrejme s tým spojená i výzva k viere vytvára tým jedno z podstatných základných medžugorských posolstiev. Tak vraví Matka Božia 8. 3. 1984: „... vy vo farnosti sa obráťte!... Tak sa budú môcť obrátiť aj všetci tí, čo sem budú prichádzať.“ Alebo: „Drahé deti! Pozývam vás k osobnému obráteniu! Tento čas je tu pre vás!“

ZNOVU NÁJSŤ BOHA

U medžugorských pútnikov, ako aj inde pri stretnutiach veriacich, ktorí tam raz boli, pozorujem nesmiernu citlivosť pre nadprirodzené veci, pre Boha. Zažil som v Medžugorí veľa obrátení, predovšetkým pri spovedaní. Ľudí, ktorí boli desaťročia ďaleko od Boha a tam pod nežnou Máriinou rukou znovu našli vieru. Mnohí plakali od radosti: muži aj ženy! Aj pri bohoslužbách a duchovných cvičeniach mimo Medžugoria zažívam hlbokú otvorenosť pre vieru a nejedno obrátenie.

ZODPOVEDNOSŤ JEDEN ZA DRUHÉHO

Istý biskup, ktorý dobre pozná Lurdy, Fatimu a Medžugorie, raz pove-

dal: „Z Medžugoria sa veriaci vracajú ako apoštoli. Vidia svoju zodpovednosť za ľudí dneška, za tých, čo už neveria, čo už sa nemodlia! Mnohí tým veľmi trpia, predovšetkým vtedy, keď ich vlastné deti alebo príbuzní už nežijú z viery. Veľa matiek (aj otcov) som videl plakať, lebo sa ich deti dali na „bezbožné“ cesty. Modlia sa a obetujú za ich obrátenie a berú vážne slová Matky Božej, ktorá prosí: „... vybrala som si vás takých, akí ste. Ja, Matka, milujem vás všetkých a kedykoľvek sa ocitnete v ťažkostiach, nebojte sa! Milujem vás, i keď ste ešte vzdialení odo mňa i od môjho Syna. Prosím vás, nedovoľte, aby moje srdce ronilo krvavé slzy nad dušami, ktoré upadli do otroctva hriechu. Preto, drahé deti, modlite sa, modlite sa, modlite sa!“ (24. 5. 1984).

Utešujem ľudí vždy tým, že nijaká modlitba nie je zbytočná. Boh nájde cesty, ktoré my nepoznáme, aby ľudí zachránil. Ale Boh potrebuje pomocníkov ako členov mystického tela. Ľudia, ktorí prijímajú posolstvo Matky Božej, darujú Bohu veľa času v modlitbe. Denne sa usilujú pomodliť sa celý žaltár. Slávia svätú omšu, „najdôležitejšiu a najväčnejšiu modlitbu“. Vždy nanovo sa snažia postiť, aj keď to našej konzumnej spoločnosti ťažko padne. Citlivosť pre Boha a ľudí sa ukazuje tak v ich ochote pomáhať a v láske voči blížnemu, ako aj v ochote kajať sa pred Bohom. Dobré dieťa utešuje svojich rodičov, keď jeden zo súrodencov zomrel alebo vážne ochorel: daruje rodičom viac lásky, viac oddanosti, viac ochoty pomáhať.

ZMYSEL PRE HRIECH

Prostredníctvom veľkej citlivosti pre Boha si medžugorskí pútnici vyvinuli hlboký zmysel pre nešťastie hriechu. Pápež Ján Pavol II. raz povedal – citoval pritom Pia XII. – že najväčším hriechom nášho storočia je strata zmyslu pre hriech a že táto strata prichádza spolu so stratou zmyslu pre Boha (Encyklika o Duchu Svätom, č. 45). Práve tí ľudia – tak to zažívam pri mnohých duchovných cvičeniach – ktorí sa cítia byť volaní Matkou Božou, cítia bolesť nad hriechom a objavili, aká veľmi dôležitá je sviatosť pokánia. Nechcú Matke Božej spôsobovať nijakú bolesť, nechcú už nikdy stratiť Boha. S tým sa spája snaha o svätosť, ku ktorej nás Matka Božia tak intenzívne volala.

Stať sa svätým v zmysle „stať sa spašeným, zdravým“ v duši. Duša je zdravá, iba ak žije s Bohom a stále viac sa otvára jeho láske, ak sa očistí od všetkého, čo ju od Boha delí alebo brzdí jeho účinkovanie.

SNAHA O SVÄTOSŤ

„Ako som nosila Ježiša vo svojom lone, tak by som chcela aj vás, drahé deti, priniesť ku svätosti“ (25. 3. 1990). Matka Božia pohýna ľudí, aby boli pripravení ísť s ňou po „ceste svätosti“, zasvätiť sa jej! Iba tak nás môže viesť, ak jej vedome patríme, s ňou žijeme, dáme sa ňou premieňať, ba stávame sa zajedno s jej srdcom. Preto nám vraví: „Dnes vás pozývam, aby ste mi darovali svoje srdce, aby som ho mohla pretvoriť, aby sa stalo podobným môjmu srdcu. Pýtate sa, drahé deti, prečo nemôžete odpovedať na to, čo od vás žiadam. Nemôžete preto, lebo ste mi nedali svoje srdce, aby som ho premenila“ (15. 5. 1986). Aj keby ľudia skutočne pokorní nikdy nepripustili, že chcú ísť cestou svätosti, robia to, lebo sa usilujú a radikálne zápasia o hlboký nábožný život.

Pred Medžugorím som si nikdy netrúfal kázať o svätosti, konciloví otcovia Druhého vatikánskeho koncilu už v roku 1984 v cirkevnom dekréte ohlasovali: „Všetci veriaci v Krista sú pozvaní a povinní, aby sa usilovali o svätosť a primerane svojmu stavu o dokonalosť“ (čl. 42). Pápež Ján Pavol II. označuje úsilie o svätosť ako najdôležitejší príkaz koncilu.

ZAŽIŤ BOHA V MODLTIBE

Ľudia, ktorí častejšie cestovali do Medžugoria, zažili tam, aké je krásne modliť sa a ako sa tam aj vedľa dobre modliť (napr. ruženec, krížovú cestu, sláviť svätú omšu). Mnohí zdôrazňujú aj to, o čo je ťažšie modliť sa ruženec doma, lebo sú vo svojej rodine často osamotení. Bolo teda osobitným riadením Matky Božej, že analogicky s modlitbovými skupinami v Medžugorí vznikli všade na svete modlitbové skupiny, ruženecové spoločenstvá a krúžky. Tu si môžu mnohí ľudia znovu dobiť energiu. Preto prichádzajú s vernou pravidelnosťou na tieto zhromaždenia a bohoslužby.

„Medžugorie“ je všade tam, kde sa prežívajú a uskutočňujú posolstvá Matky Božej. Mnohí ľudia mi rozprávali, že v Medžugorí osobitným spôsobom pocítili, zažili a v srdci zakúsili prítomnosť nebies. Zažili, že Matka Božia je tu, miluje nás. Vedie nás.

Vo svete, v ktorom je viera taká slabá ako napr. u nás (v Rakúsku verí iba 29 % v ďalší život po smrti), je veľmi dôležité vedieť: Boh je tu. Pomáha nám! Miluje ma! Ježiš je tu! Áno, nebesá sú zároveň medzi nami. Lebo tam, kde je Boh, tam sú svätí, sú anjeli, je Mária! Pravdaže sme toto všetko intelektuálne vedeli, no naše srdce to neformovalo alebo nezmenilo.

RANY SA ZAČÍNajú HOJIŤ

Koľkí zažili, že hlboké rany ich duší sa začali hojiť cez lásku Matky, skrze

lásku Ježiša, ktorú silno prežívali. Tak mi raz rozprávala istá pani: „Keď som bola po prvý raz v Medžugorí, zakúsila som v duši veľký otras, lebo všetky nespracované problémy natoľko vystúpili nahor, až som bola zdesená. So skúsenosťou prítomnosti Matky Božej sa mi dostalo uzdravenia a útechy. Bolo to, ani čoby ma ožiaril nádherný uzdravujúci vánok.“ Právom nazvali Medžugorie „miestom ranených duší“. Na otázku, či Matka Božia niekedy vizionárov karhá, odpovedala vizionárka Vicka: „Nie, ona je Matkou, ktorá svoje deti obhajuje.“ Pozná naše chyby a slabosti, vie o našich útrapách, krížoch, starostiach a ranách. Je Matkou, ktorá nás chce uzdraviť, pomáhať nám, viesť nás a držať nás za ruku. Ľudia sa o tom dozvedajú prostredníctvom jej posolstiev a jej prítomnosti, kdekoľvek žijú, a sú za to zo srdca vďační. Matka Božia sa na nás 25. novembra 2010 obrátila s veľmi vážnym slovom: „Drahé deti! Hľadím na vás a vidím vo vašom srdci smrť bez nádeje, nepokoj a hlad. Nieto modlitby ani dôvery v Boha, preto mi Najvyšší dovoľuje, aby som vám prinášala nádej a radosť.“ O mesiac neskôr nás povzbudzovala: „Ja a môj Syn Ježiš vám dnes chceme dať hojnosť radosti i pokoja, aby sa každý z vás stal radostným nositeľom a svedkom pokoja a radosti v miestach, kde žijete“ (26. 12. 2010).

Ročné zjavenie, ktoré mala Mirjana Dragičevićová- Soldová 18. 3. 2011 v Medžugorí

Žarko Ivković

Tisíce pútnikov bolo pri každoročnom zjavení, ktoré mala Mirjana Dragičevićová-Soldová 18. 3. 2011 v Medžugorí

Piatok 18. marec 2011 bol zamračený, plný vlhkosti, celý deň pršalo na medžugorské polia a cesty, ale prúd pútnikov sa lial neprestajne do Bijakovič. Už zavčasu predpoludním sa zhromaždilo na úpätí vrchu, na ktorom sa pred takmer 30 rokmi zjavila Preblahoslavená Panna Mária, niekoľko tisíc Talianov, Nemcov, Francúzov, Írov, Chorvátov... Ozbrojení pršiplášťmi, dáždňikmi a oblečením odolným voči mokru a špine tlačili sa okolo Modrého kríža a trpezlivo čakali. S ružencami v rukách sa striedavo modlili vo svojich re-

čiach Otče náš a Zdravas' a za sprievodu gitár spievali duchovné piesne. Atmosféra bola slávnostná a vo vzduchu bolo cítiť vzrušenie... A potom o pol druhej zaznel potlesk. Špalierom pútnikov sprevádzaná svojím manželom a svojimi priateľmi prebojovávala sa vizionárka Mirjana Dragičevićová-Soldová hore ku krížu. Kým vychádzala šmykľavým strmým chodníkom, vždy na chvíľu zastala a s úsmevom zdravila tých mnohých radostných ľudí, ktorí sa jej chceli dotknúť. Čoskoro bola pred krížom, vedľa ktorého je socha Mat-

ky Božej. Prežehnala sa, kľakla si, zložila ruky a so zavretými očami a sklonenou hlavou sa pripojila k modlitbe zhromaždených ľudí. O 15 minút neskôr dvíha zrazu Mirjana hlavu a uprie zrak pevne na jeden bod. V tom okamihu sa jej rozjasní tvár šťastným úsmevom, v tej istej chvíli stíchne modlitba, napätie vrcholí. Všetky oči sú upreté na vizionárku, ktorá je v extáze. Celkom povznesená ponad našu skutočnosť vidí a počuje Matku Božiu, krásnu paniu, ktorá práve prišla z večnosti.

Kým ticho prerušovali tikajúce fotoaparáty, ktoré by chceli to zjavenie zvečniť, vidno v Mirjaninej tvári, ako sa niekedy usmieva a niekedy krčí čelo a jej modré oči sú plné sĺz. Príkyvuje hlavou a nečujný pohyb jej perí prezrádza, že slovám Matky Božej pozorne načúva a tu i tam niečo povie. O štyri minúty neskôr sa zrazu obráti jej pohľad nahor, akoby sprevádzala Matku Božiu pri jej odchode. Potom zavrie oči, skloní hlavu a prežehná sa ešte raz. Extáza sa skončila a Mirjana sa navrátila do

skutočnosti. Utrie si vreckovkou slzy, lebo je ešte stále pod silným dojmom tej skvelej udalosti, ale rýchlo sa vzchopí a diktuje svojmu spolupracovníkovi posolstvo Matky Božej. On ho o pár minút neskôr prečíta najprv po chorvátsky, potom po taliansky a po anglicky.

Tu je posolstvo, ktoré poskytla Matka Božia prostredníctvom Mirjany:

„Drahé deti! Som s vami v mene najväčšej Lásky, v mene milovaného Boha, ktorý sa vám priblížil prostredníctvom môjho Syna a ukázal vám pravú lásku. Chcem vás viesť Božou cestou. Chcem vás naučiť pravej láske, aby ju videli druhí vo vás, aby ste ju videli vy v druhých, aby ste im boli bratmi a aby druhí vo vás videli milosrdného brata. Deti moje, nebojte sa otvoriť mi svoje srdcia. Materinskou láskou vám ukážem, čo očakávam od každého z vás, čo očakávam od svojich apoštolov. Podťe za mnou. Ďakujem vám.“

Panna Mária nás opäť pozvala k modlitbe za kňazov a povedala: „Znova vám zdôrazňujem, že s nimi zvíťazím.“

Aké bolo stretnutie Mirjany s Matkou Božou, prečo bola pár okamihov smutná, o čom sa zhovárali, zostáva tajomstvom. Ale ľudia odchádzali z tohto miesta s horlivým srdcom, posilnení materinským požehnaním Kráľovnej pokoja a s vedomím, že zažili niečo nie každodenné.

Vizionárka Mirjana sa utiahla do svojho domu, ktorý je vzdialený niekoľko sto metrov od Modrého kríža, a ďakovala Bohu, že jej umožnil nezmerateľnú radosť zo stretnutia s medžugorskou Matkou Božou a teší sa na nové stretnutie.

Mirjana Dragičevićová-Soldová sa narodila v Sarajeve 18. marca 1965, tam skončila gymnázium a začala študovať poľnohospodárstvo. Každodenné zjavenia mávala až do 25. decembra 1982, keď jej Matka Božia zverila posledné, desiate tajomstvo a povedala jej, že sa jej bude zjavovať po celý jej život raz do roka každého 18. marca. Od 2. augusta 1987 sa jej Matka Božia zjavuje každého druhého v mesiaci a modlí sa s ňou za neveriacich. Záleží jej na modlitbách za neveriacich, za tých, ktorí ešte nespoznali Božiu lásku.

„Terajšie zjavenia,“ hovorí Mirjana, „sú viac modlitbou za tých, ktorí ešte nespoznali Božiu lásku. Nazývame ich neveriacimi, no Matka Božia ich tak nenazýva. Vidím, že je smutná, veď ako Matka trpí kvôli tým, ktorí nie sú pri Ježišovi. Jej smútok ma veľmi bolí.“

V roku 1989 sa Mirjana vydala za Marka Solda. Žije so svojou rodinou v Bijakovičiach a má dve deti. Rodina sa živí tým, že prijíma vo svojom dome pútnikov ako hostí a ponúka im bývanie a stravu. Navyše pracuje Mirjanin muž ako zástupca istej talianskej stavebnej firmy, ktorá si otvorila pobočku v Mostare. Ako koníčky majú čítanie kníh a pozeranie filmov. Mirjana je veľmi výrečná. Keď svedčí o svojich nadprirodzených skúsenostiach, hovorí jasne a isto, hlasom, z ktorého vyžaruje neha a teplo. Takisto pokojne hovorí o silnom tlaku ateistickej spoločnosti a komunistickej polície, ktorému bola vystavená ako gymnazistka v Sarajeve.

Je prvou vizionárkou, u ktorej prestali každodenné zjavenia. Jej posledné pravidelné stretnutie s Matkou Božou prežívala veľmi bolestne. V prvých nasledujúcich mesiacoch bola veľmi sklúčená, všetkým sa vyhýbala, zamkla sa do izby a plakala... Matka Božia určila Mirjane osobitnú úlohu pri odhaľovaní medžugorských tajomstiev. Všetky tajomstvá, vraví, sú napísané na osobitnom predmete, ktorý sa ponáša najskôr na pergamen. Keď nastane čas ich uskutočnenia, oznámi ich pátrovi Petarovi Ljubičičovi, ktorého vybrala na túto úlohu vizionárka.

Z tmy do svetla

List uzdravenej Joëlle priateľom

Drahí priatelia!

Chcela by som sa s Vami podeliť o udalosti, ktoré sa stali 19. októbra 2010 po mojom uzdravení v Medžugorí. Keď som v ten deň vyšla v Medžugorí z kostola, dokázala som rozlišovať svetlo a tváre ľudí. Videla som, ako sa im pohybujú oči a pery. Denne sa mi postupne vylepšoval zrak. Dnes ďakujem Pánovi, že ma neuzdravil naraz, to by som asi neuniesla. Po mojom návrate do Švajčiarska som si pri vystupovaní z autobusu všimla „neučesané stromy“. Moja priateľka Claudia ma vyzvala, aby som jej povedala, keď niečo podobné zasa uvidím. Prešlo niekoľko minút, autobus išiel ďalej a tu som znovu uvidela „neučesaný strom“... „To je palma!“, povedala mi Claudia. Predstavte si, ako by ste sa cítili, keby ste sa po 42 rokoch prebudili zo sna! Nič by už nebolo také isté. (Joëlle oslepla ako osemročná – pozn. prekl.) Priatelia z modlitbovej skupiny sú ku mne veľmi pozorní. Dávajú mi silu pre toto moje prebúdzanie sa, pre vnímanie svetla. Po návrate do Švajčiarska som znovu spoznala svojich bratov, sestru a mojich rodičov. Keď prichádza noc, je to pre mňa čas na zotavenie. Vidím život tak ako predtým. Neustále sa modlím k Ježišovi a Márii. Láska k nim podnietila moju lásku k rodičom a táto pochodeň lásky sa preniesla aj na moju dcéru Vinciane, ktorá bola so mnou v Medžugorí. V prvých dňoch, keď som uvidela v Lausanne vysoké domy, ktoré mali vyše 10 poschodí, prišlo mi ťažko od žalúdka. Zalieval ma pot a bolo mi veľmi zle. Zo strachu pred týmito obrovskými budovami som nechcela opustiť svoj dom...

Podobné to bolo aj s ľuďmi: každé stretnutie vyvolávalo vo mne strach a neistotu. Nech je, ako je. Nestrácam nádej, že keď mi Ježiš a Mária znovu darovali zrak, dostanem aj milosť, aby som prekonala tieto sprievodné ťažkosti môjho uzdravovania. Viera, trpezlivosť, odvaha a dôvera sú moje mliečiky, ktorých sa pridŕžam na svojej životnej ceste. Som presvedčená, že Ježiš dokončí svoju prácu. On, ktorý sa prejavuje potichu a jemne. Dnes dokážem rozlišovať farby. Vidím veľké objekty ako napríklad budovy, zelené lúky, autá, vidím našu mačku, schodište, slnko a ľudí. Chodím znovu do práce a domáce práce zvládam s väčšou ľahkosťou. Vinciane sa teší týmto premenám, ktoré sa stali jej mamičke, a hovorí, že teraz u nás panuje Boží pokoj.

Ostávam s vami spojená v modlitbe!

Joëlle Beuretová-Devanthèryová
Lausanne, 19. novembra 2010

MEDJUGORJE

POSOLSTVÁ Z 25. V MESIACI

25. februára 2011 – „Drahé deti! Príroda sa prebúdz a na konároch vidno prvé púčiky, ktoré prinesú krásne kvety a plody. Želám si, aby ste aj vy, milé deti, pracovali na svojom obrátení a aby ste boli tí, ktorí svedčia svojím životom, aby sa váš príklad stal pre druhých znamením a podnetom na obrátenie. Som s vami a pred svojím Synom Ježišom sa prihovám za vaše obrátenie. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. marca 2011 – „Drahé deti! Osobitným spôsobom vás chcem dnes pozvať na obrátenie. Nech sa od dnes začne nový život vo vašom srdci. Deti, chcem vidieť vaše „áno“ a nech sa váš život stane radostným prežívaním Božej vôle v každom okamihu vášho života. Ja vás osobitným spôsobom dnes žehnám svojím materínskym požehnaním pokoja, lásky a jednoty v mojom srdci i v srdci môjho Syna Ježiša. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. apríla 2011 – „Drahé deti! Tak ako príroda dáva najkrajšie farby roka, aj ja vás pozývam, aby ste svojím životom svedčili a pomáhali druhým, aby sa priblížili môjmu Nepoškvrnenému srdcu, aby plameň lásky k Najvyššiemu vykĺčil v ich srdciach. Som s vami a neustále prosím za vás, aby sa váš život stal odrazom raja tu na zemi. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

ODKAZOVÁ TELEFÓNNA SLUŽBA

Najnovšie mesačné posolstvo Matky Božej z Medžugoria sa môžete dozvedieť aj prostredníctvom našej odkazovej služby. Už od 26. dňa v mesiaci je najnovšie posolstvo k dispozícii na tomto telefónnom čísle v sieti mobilného operátora O2:

+421-948 401 104

Na toto číslo môžete poslať aj SMS s odkazom alebo objednávkou.

Nové posolstvo, časopis a aktuálnu knižnú ponuku nájdete aj na internetovej adrese:

www.marianskecentrum.sk

Drahí priatelia Medžugoria! Ďakujeme všetkým, ktorí finančne prispeli na krytie výrobných nákladov, ktoré predstavujú približne 1 euro za jeden výtlačok tejto publikácie. K tomu je potrebné pripočítať ďalšie náklady organizácie (poštovné, nájomné, telefóny), ktoré v prepočte na jedno číslo predstavujú približne 0,33 eura. Všetkým dobrodincom vyslovujeme Pán Boh zaplatí!

*Dobrovoľné príspevky posielajte priloženou poštovou poukážkou, alebo priamo prevodom na náš účet vo **VOLKSBANK Slovensko, a.s.**, číslo účtu: **4 030 020 318 / 3100**, IBAN: **SK95 3100 0000 0040 3002 0318**, SWIFT: **LUBASKBX**.*

Objednávky zasielajte na adresu:

Mariánske centrum Medžugorie, Františkánska 2, 811 01 Bratislava, Slovenská republika.

Objednávky do zahraničia sa vybavujú jednotlivo podľa dohovoru.

Zastúpenie v Českej republike: Jarmila Kristková, Máchova 438, 380 01 Dačice.

Publikácie MCM Bratislava sú nepredajné a náklady na výrobu sa kryjú z vašich dobrovoľných príspevkov!

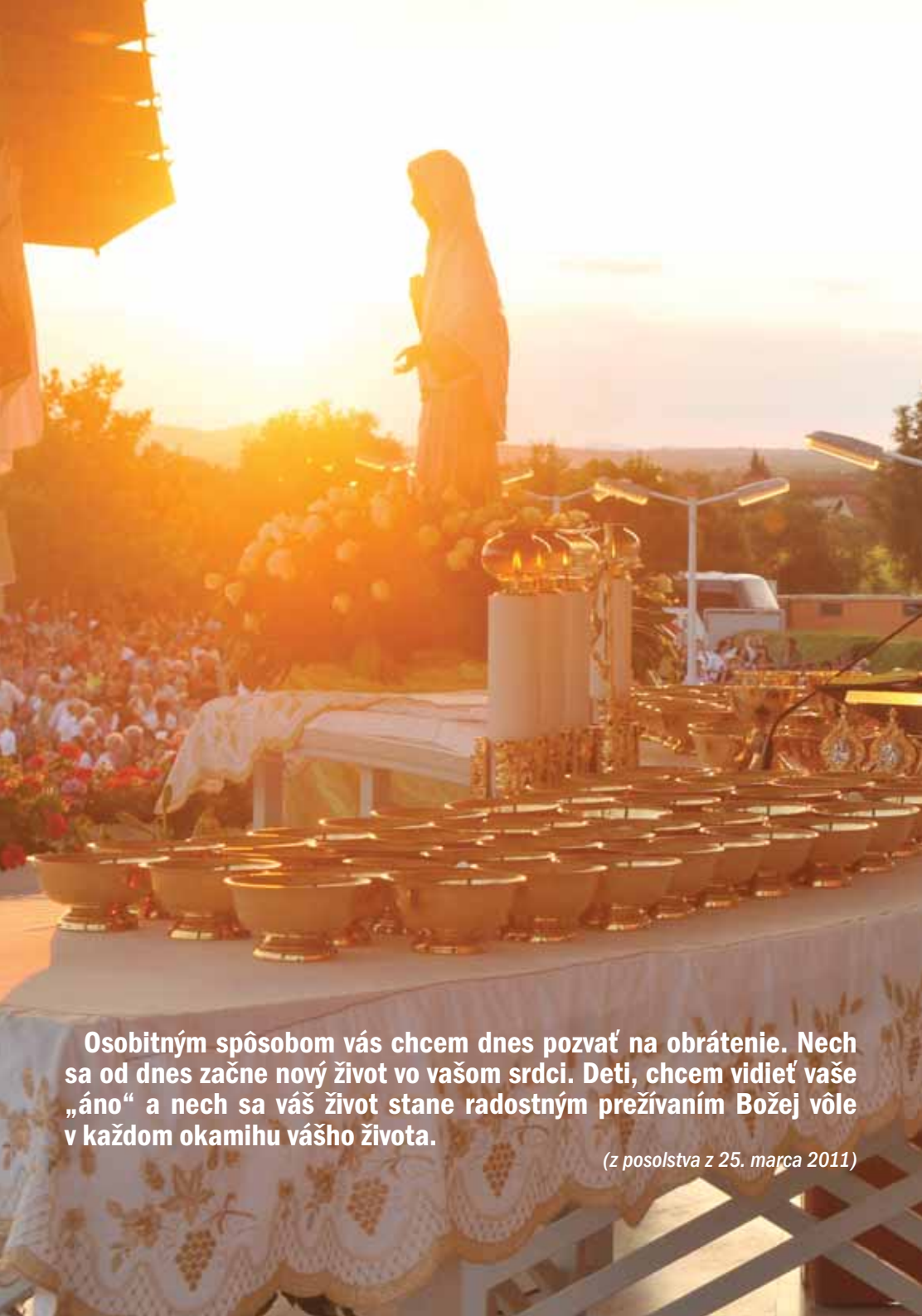
Telefón: +421-905 254 742 Odkazovač: +421 - 948 401 104

Zodp. redaktor: Dr. Marián Kečkéš

Evid. č.: EV 2968/09

ISSN 1338-4155

Osobitným spôsobom vás chcem dnes pozvať na obrátenie. Nech sa od dnes začne nový život vo vašom srdci. Deti, chcem vidieť vaše „áno“ a nech sa váš život stane radostným prežívaním Božej vôle v každom okamihu vášho života.

(z posolstva z 25. marca 2011)